ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Παντρέψου με, ἐξακολούθησε, θωπεύοντας τὸν πώγωνά του μὲ τὸ λειπόσαρκο χέρι της... Τὰ νύχια μου εἶνε μαῦρα ; Μή τοὺς δίνεις προσοχή. Εἶνε ἀπὸ χῶμα, χῶμα τοῦ νεκροταφείου... Εἴμαστε λοιπὸν σύμφωνοι, ἔ ! ἀλήθεια ; μὲ παντρεύεσαι· ὁ γυιός μου, ὁ Ματθαῖος, εἶνε κακὸ παιδί, τὸν ἀφήνω... καὶ σοῦ δίνω προῖκα... προῖκα μεγάλη, νὰ εἶσαι ἥσυχος... Ἔ, δὲν ἀπαντᾶς ;

— Θὰ σκεφθῶ..., ἐτραύλισε ὁ Στραβοχέρης.

— Ναί, ναί σκέψου, μικρέ μου σύζυγε· σκέψου γρήγορα, καὶ ἔπειτα φῦγε... κάποιον περιμένω...

— Ποιόν ;

— Ἄ ! τὸν περίεργο..ι Βλέπω πὼς εἶσαι περίεργος...

Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τοῦ ἔστειλε ἕνα φίλημα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ψιθύρισε παίρνοντας τὴ σοβαρότητα τῶν μεθυσμένων, ξανάνιωσα. Ἔλα νὰ κάνουμε ἔρωτα... Ἔλα,μικρούλη μου, ἔλα...

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ χορεύει ἕνα Ἰσπανικὸ χορό.

— Ὅταν ἤμουν νέα, ἐγούλλισε, ἤμουν ἡ ὡραιότερη Ἀτσιγγάνα τῆς Ἀνταλούζιας. Τόνομά μου εἶταν Φρέα ἡ Γιτάνα...

Σώπασε ἄξαφνα κι' ἄρχισε μὲ μιὰ φωνὴ βραχνὴ καὶ στριγγὴ νὰ τραγουδάει. Μὰ σταματῶντας τὸ τραγοῦδί της, εἶπε :

— Τί διάβολο κάνω ; Θὰ ξυπνήσω τοὺς ξένους μου.

Καὶ γελῶντας ἀσυγκράτητα, ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Πῶς ; φώναξε τότε ὁ Στραβοχέρης. Δὲν εἴμαστε μόνοι ;

— Μπᾶ... μπᾶ... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, ἀστειεύομαι· ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς τώρα.

Καὶ ἔγειρε πρὸς αὐτὸν τὸ σκελετωμένο πρόσωπό της. Ὁ Στραβοχέρης, γεμάτος φρίκη, ἔκανε πίσω.

— Στάσου, στάσου ! εἶπε ἡ μάγισσα, φαίνεται ὅτι δὲν ξανάνιωσα ἀκόμη ἀρκετά... Μὰ ἐδῶ ἔχουμε τὸ νερὸ τῆς νεότητος.

Ἐπῆρε τότε τὴ μποτίλια μὲ τὸ ρακὶ κ' ἔφερε τὸ στόμιό της στὰ χείλη της. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπόθεσε καὶ πάλι στὸ τραπέζι ἄδεια. Μὰ ἡ μεγάλη αὐτὴ δόση τοῦ οἰνοπνεύματος τὴν ἐχτύπησε ἀμέσως κι' ἔπεσε σὰν πεθαμένη ἀπὸ τὴ μέθη μὲ τὸ πρόσωπό της ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὰ χέρια της τεντωμένα.

Ἴσα-ἴσα αὐτὸ περίμενε καὶ ὁ Στραβοχέρης.

Σηκώθηκε, ἀλλὰ τότε μόνο κατάλαβε ὅτι κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶταν μεθυσμένος κι' ὅτι τὰ μέλη του δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν.

Ἐπῆγε νὰ προχωρήσει, ἀλλὰ μόλις ἔκανε τρία βήματα, τὰ πόδια του λύγισαν. Ὁ Στραβοχέρης εἶδε τοὺς τοίχους καὶ τὸ ταβάνι ν' ἀναποδογυρίζουν καὶ στρώθηκε κάτω φαρδὺς πλατύς.

Ἔμεινε ἐκεῖ, ἔτσι, δυὸ ὁλόκληρες ὧρες.

Ὅταν ἐπιτέλους ξύπνησε, μὲ κόπο κατώρθωσε νὰ στηλωθῇ στὰ πόδια του καὶ μὲ τὸ στῆθος του γεμᾶτο φλόγες, τὸ κεφάλι του βαρύ, τὰ μάτια του κατακόκκινα, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς Φρέας.

Ἡ γρηὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει θέση.

Τότε ὁ Στραβοχέρης ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, γιὰ νὰ μὴ κάνει θόρυβο, πῆρε τὸ λύχνο καὶ μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

VI

Οἱ ξένοι τῆς Φρέας

Ὁ Στέφανος δὲ στάθηκε καὶ πολὺ σ'αὐτὸ τὸ δωμάτιο.Μιὰ ἕδρα κ' ἕνα κρεββάτι εἶταν τὰ μόνα του ἔπιπλα. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ οὔτε κιβώτιο, οὔτε κανένα ἄλλο ἀντικείμενο ὅπου θὰ μποροῦσε νὰχει κρύψει τὸ θησαυρό του ὁ Βριντινός. Μιὰ σάπια σκάλα τὸν ἔφερε ἀπὸ κεῖ στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὰ μόλις ἔφτασ' ἐκεῖ λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ τὶς φωνές."Αν τὸ προηγούμενο δωμάτιο εἶχε δυὸ μόνο ἔπιπλα, αὐτὸ δὲν εἶχε τίποτε. Τὸ ταβάνι, τὸ πάτωμα, οἱ τέσσερες τοῖχοι στοὺς ὁποίους κρεμόντουσαν μερικὰ ροῦχα καὶ τίποτε ἄλλο.

Τότε ὁ Στραβοχέρης μέσα στὴ μανία του ἄρχισε νὰ βλαστημάει κ' ἔσβυσε τὸ λυχνάρι. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μετανοήσει γι' αὐτό.

Καὶ πρῶτα πρῶτα γιατὶ σκέφτηκε ὅτι πολὺ γλήγορα ἔχανε τὸ θάρρος του κ' ἔπειτα γιατὶ ἕνας θόρυβος ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω τὸν εἰδοποίησε ὅτι ἡ βλαστήμιες του εἶχαν ξυπνήσει τὴ γρηὰ μάγισσα.

Καὶ, στ' ἀλήθεια, ἡ Φρέα εἶχε ξυπνήσει καὶ μεθυσμένη ἀκόμα, ψηλαφοῦσε γυρίζοντας μέσ'στὸ σκοτάδι καὶ σκοντάφτοντας σὲ κάθε της βῆμα.

— Στέφανε ! τραύλιζε.Ἐδῶ εἶσαι, μικρέ μου σύζυγε. Ὡραῖε κι' ἀγαπητέ μου Στέφανε, ἀποκρίσου μου λοιπόν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐκώφευσε στὶς ἐρωτικὲς προσκλήσεις της καὶ κρύος ἰδρῶτας ἔσταζε στὸ μέτωπό του. Ὁ φόβος ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ γρηὰ μάγισσα εἶτανε τέτοιος ὥστε ἑκατὸ φορὲς θὰ προτιμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μὲ δυὸ δυνατοὺς ἄντρες παρὰ μαζί της.

Σὲ λίγο ἕνα φῶς ἔλαμψε μέσ' ἀπὸ τὸ σανίδωμα ποὺ χρησίμευε γιὰ τοῖχος κι' ὁ Στέφανος μποροῦσε τώρα ἀπὸ τὶς χαραμάδες νὰ παρακολουθεῖ ὅλες τὶς κινήσεις τῆς γρηᾶς.

Αὐτὴ ἐκοίταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐνῷ συγχρόνως ἔλεγε :

— Ἔφυγε ! πέταξε ! ἔγινε καπνὸς ὁ ἀραβωνιαστικός μου !... Μὰ τί δίψα ποὺ τὴν ἔχω, νὰ πάρει ὁ διάβολος !...

Πῆρε τὴν ἄδεια μποτίλια τοῦ ρακιοῦ καὶ προσπάθησε νὰ τὴ στραγγίξει στὸ στόμα της. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα κ' ἐκοίταξε τὸν οὐρανό. Εἶχε ξεκαθαρίσει πιὰ καὶ τὰ ἄστρα ἔλαμπαν.

— Μεσάνυχτα ζυγώνουν..., εἶπε τότε σιγὰ ἡ μάγισσα· πρέπει νὰ προετοιμάσω τοὺς ξένους μου.

Οἱ λέξεις αὐτὲς «τοὺς ξένους μου» χτυποῦσαν γιὰ δεύτερη φορὰ στ' αὐτιὰ τοῦ Στραβοχέρη.

Ποῦ λοιπὸν βρισκόντουσαν οἱ ἀόρατοι ξένοι ;

Ξαπλώθηκε κάτω μὲ τὴν κοιλιὰ γιὰ νὰ μπορέσει νὰ παρακολουθήσει καλλίτερα τὰ κινήματα τῆς Φρέας, μὰ σηκώθηκε ἀμέσως κατατρομαγμένος. Ἡ γρηὰ ἐρχόταν πρὸς τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν αὐτός. Οἱ σκάλες ἔτριζαν, καθὼς τὶς ἀνέβαινε.

Ὁ Στέφανος, σὰν πεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἔτρεξε νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ παλιόρουχα ποὺ εἶταν κρεμασμένα στὸν τοῖχο.

Καὶ εἶταν καιρὸς γιατὶ ἀμέσως ἡ Φρέα φάνηκε κρατῶντας μὲ τ' ἀριστερό της χέρι τὸ φῶς.

Ἡ Φρέα εἶχε ξυπνήσει...

Δὲν ὑποψιάστηκε, φαίνεται,τίποτε γιατὶ μὲ τὸ ἴδιο ὕφος πάντοτε ἀπόθεσε τὸ φῶς στὸ πάτωμα, ξεκρέμασε τὰ κουρέλια ποὺ εἶταν κρεμασμένα ἀπέναντι στὸ Στρσβοχέρη καὶ τὰ σώριασε κάτω.

— Τὶ τύχη ! σκέφτηκε ὁ Στραβοχέρης· καλὰ ποὺ ἦρθα καὶ κρύφτηκα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριὰ καὶ δὲν πῆγα στὴν ἀντικρυνὴ. Μι τί εἶνε ; Μήπως πρόκειται ν' ἀλλάξει μπροστά μου.

Ὁ Στέφανος γελιότανε.

Ὁ τοῖχος γυμνὸς τώρα παρουσίαζε στὰ μάτια τοῦ Στραβοχέρη τὴν ὑγρὴ καὶ πρασινωπὴ ὄψη του. Καμμιὰ δωδεκαριὰ καρφιὰ εἶταν μπηγμένα ἐκεῖ. Ἡ Φρέα διάλεξε ἕνα ποὺ δὲ διάφερε διόλου ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ τὸ πίεσε μὲ τὸ δάχτυλο.

Τότε ὁ τοῖχος χαμήλωσε ἀργὰ, κατέβηκε ὡς τὸ πάτωμα καὶ παρουσιάστηκε στὰ ἔκπληκτα μάτια τοῦ Στραβοχέρη ἕνα μισοκυκλικὸ διαμέρισμα, τοῦ ὁποίου αὐτὸς δὲ μποροῦσε νὰ φανταστῇ τὴν ὕπαρξη.

Ἡ γρηὰ πῆρε τὸ φῶς καὶ προχώρησε μέσα σ' αὐτό.

Ἂν καὶ εἶχε στηλώσει ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Στέφανος στὴν ἀρχὴ δὲ μπόρεσε νὰ διακρίνει τίποτε. Μὰ ὅταν σιγὰ σιγὰ συνείθισε μέσα, στὸ μισόφωτο καὶ εἶδε,ἕνας νευρικὸς τρόμος τὸν συντάραξε καὶ σχεδὸν ἐλιποθύμησε

Τὸ μυστικὸ δωμάτιο εἶταν σχεδὸν στρογγυλὸ καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ πόρτα·στὸ ταβάνι εἶταν ἀνοιγμένες μερικὲς τρύπες μὰ μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ περνάει ἀπ' αὐτὲς μόνο ὁ ἀέρας, ὄχι ὅμως καὶ τὸ φῶς.

Γύρω γύρω στὴν αἴθουσα εἶταν βαλμένα στὴ γραμμὴ τραπέζια ἀπὸ μαῦρο ξύλο. Δύο ἀπὸ τὰ τραπέζια αὐτὰ ἐξεῖχαν κάπως ἀπὸ τἄλλα κι' ἀπάνω τους ὑπῆρχαν δυὸ ἀνθρώπινα πτώματα ἐντελῶς γυμνά.

Στὴ μέση τῆς αἰθούσης εἶταν στημένο ἕνα μνημεῖο τετράγωνο καὶ στὴν κορυφή του εἶταν τοποθετημένο κάτι ποὺ εἶχε τὸ σχῆμα ἀνθρώπου καὶ ποὺ στὴν ἀρχὴ ὁ Στραβοχέρης τὸ πέρασε γιὰ ἄγαλμα.

Ὡστόσο ἡ Φρέα, ἀφοῦ ἀπόθεσε πάλι τὸ φῶς της κάτω, προχώρησε πρὸς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια μὲ τὰ δυὸ πτώματα καὶ φορτώθηκε στοὺς ὤμους της τὸ ἕνα πτῶμα, ποὺ φαινόταν ν' ἀνήκει σὲ ἄντρα σαραντάρη, μὲ πυκνὰ γένεια καὶ ἡράκλειο στῆθος

Λυγίζοντας ἀπὸ τὸ βάρος προχώρησε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα μὲσ' στὸ σκοτάδι.

Ὁ Στέφανος, καθὼς ἔμεινε ἐκεῖ μόνος ἔνιωσε νὰ τὸν παραλύει ἕνας τρόμος ἀκαθόριστος."Εβλεπε μὲ ἀγωνία τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο μνημεῖο, τὰ μαῦρα τραπέζια στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶταν ἀκόμα τὸ πτῶμα, τὶς σκιὲς ποὺ ἔρριχνε τὸ φῶς καὶ φαινόντουσαν σὰ νὰ χορεύουν στὸ τοῖχο καὶ ἂν τὴ στιγμὴ ἐκείνη συλλογιζότανε κάτι,αὐτὸ βέβαια δὲν εἶταν ὁ θησαυρὸς τοῦ Βριντινοῦ.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Φρέα ξαναφάνηκε, λαχανιασμένη κάπως, ἀλλὰ πάντα βιαστικὴ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ φορτώθηκε καὶ τὸ ἄλλο πτῶμα ποὺ εἶταν μιᾶς νέας ἴσαμε δεκαεπτὰ χρονῶν, λεπτῆς καὶ ἀδύνατης, μὲ μαλλιὰ ξανθά, μὲ πρόσωπο γλυκὸ καὶ λευκό.

(Ἀκολουθεῖ)